

det tager Børn fra den tidligste Alder. Jeg skal tilføje, at, dersom dette Andragende var kommet tidlig nok, havde det fortjent at være bleven afgjort allerede paa Finantsloven for i Aar. Det er altsaa et Andragende, hvorom Udvalget egentlig for sit Bedkommende ikke har nogen Tvivl. — Af de øvrige Andragender finder jeg mig kun foranlediget til at omtale eet, nemlig det, der er opført under Nr. 16. Det er et Andragende fra Østved Sognekommune, som ikke lider saa lidt ved, at en Fabrik ligger i Sognets umiddelbare Nærhed, hvorimod Fabrikarbejderne bo i en anden Kommune. Kommunen har ikke saa lidt Byrde heraf, uden at den er i Stand til at kunne ramme den paagjældende Cier af Fabrikken med nogen kommunal Afgift, der staar i Forhold til den Byrde, han paadrager Kommunen. Sagen her angaar en fattig Arbejderdreng, der er paa Kellers Anstalt, paa Afdelingen for aandsvage Børn. Kommunen har vistnok vist sig meget human i denne Sag ved at sende Drengen til denne Anstalt, i Stedet for at lade ham gaa hjemme, uagtet den kun faar $\frac{1}{4}$ af Bidraget fra Amtskommunen i Veile. Sogneraadet har derfor henvendt sig til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, men denne har meget korrekt svaret, at han savner Midler til at imødekomme Raadets Ønsker. Hvorvidt der af den Bevilling, der er givet til aandsvage Børn, kan blive ydet Noget til denne Dreng, skal man ikke udtale sig om; man synes, at der er noget Betænkeligt derved, thi denne Bevilling skalde egentlig ikke være til deraf at yde Kommunen Understøttelse, og derfor har Udvalget ingen Indstilling gjort; men det forventer selvfølgelig, at Ministeriet vil tage Andragendet under Overveelse, uden at Udvalget har fundet sig foranlediget til at gjøre nogen Indstilling.

Dinesen: Jeg vil gjerne sige et Par anbefalende Ord om Indstillingen paa Andragendernes første Afdeling under Nr. 2. De forhenværende Stats tjenere, hvorom der her er Tale, de Pensionerede af Underklasserne og disses Efterladte, ere efter min Mening den Klasse af forhenværende Stats tjenere, som ere alleruheldigst stillede; de ere pensionerede og understøttede i en høist utilfredsstillende Udstrækning. Mange af dem have tjent i meget lang Tid og ere affledigede efter Pensionsbestemmelser, som ere forholdsvis gamle og ikke staa i et passende Forhold til de Lidsomstændigheder, hvorunder vi nu leve. Nogle af dem ere, efter at have tjent i forholdsvis lang Tid, blevene affledigede ved Reduktion, umiddelbart førend de stod for Dyrkning paa en høiere Lønningsklasse, der vilde have haat høiere Pension til Følge, hvis de vare blevene affledigede paa et senere Stadium. Der er blandt dem Personer, som ere pensionerede med nogle saa Mark om Maaned, Understøttelser, der ere høist utilstrækkelige for dem, da Tidene

nu have forandret sig i den Udstrækning, som Tilfældet er. Da det er anerkjendt paa saa mange andre Hold, at Staten er moralsk forpligtet til paa en eller anden Maade at komme saadanne Folk til Hjælp, som have staaet i dens Tjeneste eller som den af andre Grunde har en moralsk Forpligtelse overfor, saa er jeg af den Formening, at der er tilstrækkelig Grund tilstede til at komme i Serdelshed denne Klasse af pensionerede eller understøttede Mennesker til Hjælp. Der er en betydelig Trang blandt dem, de have offret deres Kræfter og deres bedste Alder i Statens Tjeneste, og de ere senere blevene affledigede efter at være komne op i en Alder, hvor det var høist vanskeligt for dem at skabe sig et saadant Erhverv, at de derigjennem kunde faae en saadan forøget Indtægt foruden deres lille Pension, at de kunde have blot det allernødtørstigste Udkomme. Jeg har stræbt at gjøre mig bekendt med den Tilstand, der hersker blandt disse Mennesker, jeg er gaaet omkring i enkelte Huse og er derved bleven Vidne til Nød og Glendighed, som er, jeg tør næsten sige, forferdelig stor. Jeg har med megen Sorg lagt Mærke til, at der er foregaaet ikke saa Selvmord af Densyn til Næringsjog blandt de Pensionerede af disse Klasser, disse Mennesker have sølt sig ulykkelige, fordi de kun havde de allermørkeste Udsigter for deres Fremtid. Lad os derfor ikke se altsfor nøie paa, om der skalde gaa nogle Tusind Kroner med til at hjælpe disse Folk, saa at de paa disse gamle Alder kunde komme i en bedre Stilling. Jeg tror, der er tilstrækkelig Grund til at gjøre det, og jeg kan kun beklage, at det hele Udvalg ikke i samme Grad, som jeg tror Mindretallet og jeg ogsaa for mit Bedkommende, har kunnet blive overbevist om Nødvendigheden af at komme disse Mennesker til Hjælp. Der er et andet Andragende, paa hvilket mit Navn ogsaa findes blandt Mindretallet, og skjøndt et andet æret Medlem vistnok vil udtale sig tydeligere deraf, skal jeg for mit personlige Bedkommende, medens jeg har Ordet, gjøre en Bemærkning. Det er nemlig et Andragende fra Pensionister i Almindelighed. Jeg har en tilsvarende Formening for disses Bedkommende, som jeg har med Densyn til de Pensionerede af Underklasserne, at naar det efter en Undersøgelse maatte vise sig, at der var en høj Grad af Trang tilstede, paa Grund af, at disse Folk vare affledigede under uheldige Forhold eller de havde en saa ringe Pension, at de ikke blot tilnærmelsesvis kunde leve deraf, da vilde der ogsaa være tilstrækkelig Grund til at komme dem til Hjælp.

N. N. Jensen: Jeg skal tillade mig at motivere Udvalgets Mindretals Indstilling under Nr. 4, som refererer sig til Nr. 21 i 1ste Afdeling af Andragenderne. Som det vil ses, er dette Andragende underskrevet af 63 pensionerede Embedsmænd. De søge ikke paa deres egne, men